

Bányai Tamás

Piócák

Azt a rokont senki sem szerette a családból. Még a szeme se áll jól, mondták róla. S nem csupán azért, mert egy kissé bandzsított. Szája szegletében állandó gúnyos mosoly fészkelt, az örökös kételkedés jele, mintha még azt is kötve hinné, amit két ferde szemével lát. Na, és a megjegyzései! Szúrtak, akár a tüskék, maradandó fájdalmat hagyva maguk után.

- Álmodozol – mondta például a papának, amikor az megemlítette, hogy az idén szívevágya szerint Párizsba terveztek menni, de azt egyelőre elhalasztották. – Őt éve folyton erről beszélsz. Mást sem hallok tőled, minthogy Párizs így meg Párizs úgy. De csak a szád jár.

És a papa hiába mentegetőzött, mondván, előbb az otthont kellett megteremtteni, aztán megszületett a kislány, és egy csöppnyi gyerekkel ugyebár mégsem lehet nekivágni a nagyvilágnak.

- Mesebeszéd – felelte erre a rokon. – A gyerekre vigyázhat az anyja, azért van neki. Ne mondd, hogy tíz napig nincsenek meg nélküled. Anya meg a lánya. Amíg te Párizs utcáit járod. Ugyan, kérem! Valld be, hogy az asszony nem enged el egyedül.

A papa ekkor a feleségére tekintett, tiltakozást várt, valami olyasmit, hogy a csudát! miért ne mehetne egyedül, ha egyszer folyton erről ábrándozik. De az asszony hallgatott, a rokon pedig felszegte állát egy kaján, na ugye megmondtam pözba. S mintha még ez sem lett volna elég, az asszonyhoz fordult:

- Én sem bíznék meg benne – mondta. – Nem mintha csapodár természetéről ismerném, de Párizs az Párizs. Az egész város tele van szebbnél szebb nőkkel, és könnyű nőkkel ám! Azoknak meg nem képes ellenállni egy fiatalember. Tudom jól, én is férfi vagyok és én is voltam fiatal.

- Nem vagyok féltékeny, ha erre gondolsz – protestált végre az asszony. – Mehetne egyedül is, amikor kedve tartja, csak hogy egy jó családapa nem tesz ilyesmit. Szórakozásból semmi esetre sem. Más volna a helyzet, ha a cége küldené ki.

- Arra aztán várhat – jegyezte meg a rokon. - Ahhoz nagyot kéne ugrani a ranglétrán, márpedig az nem megy egyik napról a másikra. Ahhoz bizony hosszú évek kellene.

- Nem baj. Majd megyünk mi együtt, nem fogunk a cégre várni – felelt az asszony, a rokon pedig megértően bólogatott, ám eltorzult szája csücske inkább azt jelezte, eleget hallott ahhoz, hogy külön véleménye legyen a dolgról.

A papát nagyon bosszantotta a beszélgetés. Megbánta, hogy szóba hozta Párizst, főleg miután ez a terve már elvesztette aktualitását. Ő ugyan váltig kardoskodott amellet, hogy az idén végre igazán elmehetnének a francia fővárosba, pénzük van rá, a kislány is elmúlt már négy éves, az Euro Disneyt, ugye az közel van Párizshoz, ő is élvezné, te meg, mondta az asszonynak, vehetnél magadnak néhány divatos ruhát, de a felesége lehurrogta. Szép ruhákat Pesten is lehet vásárolni, Disneyland meg még korai a gyerekeknek. Majd ha valamivel nagyobb lesz. Menjenek inkább a Balaton mellé nyaralni, ott legalább pihenni is lehet és a lányuknak is tetszeni fog, hiszen még sohasem látta a magyar tengert.

A balatoni üdülés már eldöntött tény volt, két hete a szállodai szobát is lefoglalták Siófokon. Váratlan látogatójuk éppen a készülődésben zavarta meg őket.

- A Balaton! – húzta el száját a rokon. – Mindenki oda megy, akinek nincs elég fantáziája.

Ezt már a férj is, a feleség is válasz nélkül hagyta. Az asszony a konyhába ment szendvicseket készíteni, hiszen azt még a kelletlen vendégtől sem szokták megtagadni. Eközben a telefon is megszörrent. A férj elnézést kért, és telefontal a kezében átvonult a másik szobába.

A rokon magára maradt a majd öt éves kislánnyal, aki eddig a babájával játszadozott, oda se figyelve a felnőttekre. Most a gyerekhez fordult.

- Hallom, hogy a Balatonhoz mentek nyaralni. Voltál már ott? – kérdezte.

A kislány tétován rázta meg a fejét.

- Nem? Ejnye! Akkor az a kedvedre való lesz. Nagyon szép és hatalmas tó – mondta a rokon. – Abban még te is vidáman locsipocsizhatsz, mert sekély a vize. Csak a piócákra kell nagyon ügyelni.

A kislány letette a babát. Szeme felcsillant az érdeklődéstől.

- Mik azok a piócák? – kérdezte.

- Apró, de nagyon veszélyes vízi állatok – magyarázta a rokon. - Olyanok, mint egy gyík, vagy inkább egy rövid sikló. Tudod, olyan kígyóféle. És azért kell óvakodni tőlük, mert vérrel táplálkoznak.

- Vérrel? – borzadt el a kislány. Émelygett a vér látványától és nagyon félt a kígyóktól is. Az állatkerti terráriumából zokogva szaladt ki, amikor megtudta, hogy a kígyók marása halálos lehet. Amúgy is irtózott mindenféle kukactól, gilisztától, s a kígyókban csak egy nagyobb, félelmetes, ráadásul halálos gilisztát látott.

- Az ám! Vérrel – bizonygatta a rokon. – Észre sem veszed és rád tapadnak, szívni kezdik a véred. Addig egyiket se tudod levakarni magadról, míg jól nem laktak. Akkor persze elégedetten és maguktól leválnak rólad, de fájdalmas vörös foltot hagynak maguk után, amit aztán sokáig kell kezelni. Ha nem vagy elég elővigyázatos, négy-öt ilyen parazita is ragadhat rád egyszerre. És mind a véredet szívja. Így ni.

A rokon szürcsölve szívta be a levegőt, a hitelesség kedvéért grimaszba torzult az arca, igyekezett minél félelmetesebbnek mutatkozni, hogy egyszer s mindenkorra távol tartsa rémült hallgatóját a vérszopóktól.

Ha fél a gyerek, óvatossá válik és elkerüli a bajt.

A kislány lúdbőrös a látványtól, a hallottaktól is olyannyira megijedt, hogy odahagyva a vendéget, még dédelgetett babáját is, futva menekült a szobájába. Szülei nem keresték mindaddig, míg látogatójuk távozni nem készült. Akkor beszóltak neki, illedelmes kislány el szokott köszönni, mire előjött és tisztes távolból, alig hallható csókolommal vett búcsút a rokontól.

Éjszaka kísérteties álmok gyötörték. Kígyószerű lények fonódtak a testére, szürcsölve szívták a vérét, s hiába hadakozott elkeseredetten, képtelen volt megszabadulni tőlük. Felsírt, majd rögtön utána fel is riadt. Irtózáttal dobta le magáról a paplant, s villámgyorsan kiugrott az ágyból. Szívgöngy és a félelemtől reszkette nyitott be a nagy hálószobába, ahol menedéket keresve bújt szüleinek ágyába. Az anyja szoroson magához ölelte, s így végre a biztos oltalom tudatában mély álomba szenderült.

Reggel, miközben a mama és papa az utazásra készülődve csomagolni kezdtek, odaállt eléjük és kijelentette: márpedig ő nem megy a Balatonra.

- Miért ne jönnél? – hökkent meg a mama a gyerek hallatán. – Meglátod milyen szép tó és rögtön beleszeretsz. Sokat fogunk fürdeni, lesz vízicsúszda és vízibicikli meg sok-sok gyönyörű vitorláshajó.

- Akkor se megyek! – makacskodott a kislány. – Tele van pióccákkal.

A mama homloka ráncba szaladt.

- Ezt meg kitől hallottad?

A kislány nem felelt. Dacosan földre szegte fejét, alsó ajkát beharapta, mintha csak arra akarna ügyelni, nehogy árulkodó szó csússzon ki a száján.

A mama elnevette magát.

- Akárki mondta, butaságokat beszélt.

Ezzel elintézettnek véelve a dolgot, folytatta a csomagolást.

Kisvártatva elkészültek. A papa levitte a bőröndöket a kocsiba, majd visszatért és szélesre tárva az ajtót, kezének egy lengő mozdulatával biztatta indulásra feleségét meg a lányát. A kislány azoban lecövekelt a szoba közepén.

- Na, mi lesz? – mordult rá az apja. – Igyekezz, ha ma még fürdeni is akarsz.

- Nem akarok fürdeni.

- Bánom is én. Ha nem akarsz, nem fürdesz. Majd hintázol a strandon.

- Nem megyek a strandra.

- De még mennyira, hogy nem jössz! Itt fogunk nyaralni a szobában és a televízióban nézzük a fürdőzőket.

- Na, gyere szépen, nem rostokolhatunk itt estig – szólt rá a mama is. Megfogta a kislány kezét, s próbálta húzni magával, de a kislány ellenkezett.

- Mit csináljak? Nem akar jönni – fordult férjéhez a mama.

- Tessék! Megmondtam, hogy ez lesz a vége. Kellett neked mindig mindent ráhagyni a gyerekekre. Most aztán azt képzeled, mindig az történik, amit ő akar. Hát nem!

A papa türelmét veszítve odalépett a gyerekekhez és felnyalábolta. A kislány sírva fakadt, ám hiába böggött egyre hangosabban, nem hatotta meg az apját, aki levitte őt az autóhoz, bezsuppolta a hátul elhelyezett ülésmagasztóra és lekötözte a biztonsági övvel.

A sírás előbb hüppögéssé halkult, majd teljesen abbamaradt. Ez megnyugtatta a szülőket. Útközben a nyaralás programját tervezgették és csak a mama nézett időnként hátra, rendben van-e minden a gyerekekkel. Azt hitte, hogy lánya alszik.

Ami igaz, az igaz, a kislány becsukta szemét, az autó azonban nem ringatta álomba. Hanem átadta magát rút képzeletének, amelyben megjelent előtte a tegnapi rokon keresztbeálló szemeivel és vérszopásra csücsörített hatalmas szájával. Csakhogy nem volt se keze, se lába, a csúfosan hosszúkás fejnek egy vízben tekergő giliszta volt a folytatása. Ő meg ment volna a vízbe, mert hiszen szeretett lubickolni, pancsikolni úgy, ahogy tette már számtalanszor is a strandon, de akárhol akart a tóba gázolni, a gilisztaszörny mindenütt felbukkant előtte. Ahogy forgatta a fejét, egyre több ilyen torzalakot látott, tele volt velük a tó és mindegyik vérre szomjasan hörcsölt.

Levegő után kapkodott és remegett a félelemtől amikor felnyitotta szemét. De nem mert megszólalni.

Kora délután érkeztek Siófokra. A felhőtlen eget uraló napkorong árasztotta forró sugarait, tetőfokára hágott a kánikula. A szálloda hűvös előterében unatkozó portás egy kartonlappal legyezte magát, s mint akit kimerített a hőség, fáradt mozdulattal tolta eléjük a szobakulcsot.

A papa szusszant egyet, miután az egyik ágyon elhelyezte a bőröndöket. Letörölte homlokáról a verítéket. A mama elengedte lányának kezét, odalépett az erkélyajtóhoz és elhúzta a félhomályt őrző függönyt.

- Csodálatos! – kiáltott fel a strandra kitekintve. – Isteni időt fogtunk ki.

Férje mögéje állt és az asszony válla fölött ő is kinézett, de nem tett megjegyzést. Tíz napot semmittevással tölteni egy strandon, nem volt igazán kedvére való. A tikkasztó hőség ellenére is szívesebben csatangolt volna egy nagyváros látnivalókkal zsúfolt utcáin. Elhúzta száját arra a gondolatra, hogy eleget tett felesége óhajának.

A kislány, ahogy beléptek a szobába, megállt az ajtó mellett és várakozott.

Apja a bőröndöket kezdte kiüríteni, anyja pedig eltűnt a fürdőszobában. Néhány perc múlva kétrészes fürdőruhában jelent meg ismét.

- Mire vártok? Egy percet sem szabad vesztegetni ilyen jó időben. Gyerünk! – szólt a lányára. - Ott van a fürdőruhád az ágyon, öltözz át hamar.

A gyerek a felszólítás ellenére sem mozdult.

- Na, mi lesz? – sürgette az anyja.

- Nem megyek – mondta alig hallhatóan a kislány. Büntudatosan lehajtotta fejét, csökönnyösen kitarított mozdulatlansága mellett.

- Elég az ellenkezésből! Azt mondtam, öltözz át és megyünk a strandra.

A felszólítás hatástalan maradt.

A mama odalépett a lányához, és a kezét megragadva az ágy felé lódította.

A kislány az ágyra vetette magát, s előbb lesöpörte kiterített fürdőruháját, majd két kezét a tarkóján összekulcsolva az ágytakaróra szorította fejét. Nem akart se látni, se hallani.

- Szólj rá! – ösztökélte férjét a mama -, mert nem is tudom, mit csinálok vele.

Az ablak felé nézett, kétségbeesetten, mintha attól tartana, hogy a nap menten alábukik, a strand kiürül, egy csábítóan szép nyári nap kárba vész a vakációból.

- Engedelmeskedj anyádnak! – mondta az apa határozott szülői szigorral. Látva, hogy szavai hatástalanok maradtak, elfutotta a méreg.

- Az iskoláját! Nem használ a szép szó? – Tett egy lépést az ágy felé.

A kislány mintha megérezte volna, hogy erőszakkal akarják cselekvésre kényszeríteni, hirtelen megfordult és lábaival toltta magát hátra az ágytámláig, amibe rögtön meg is kapaszkodott mind a két kezével. Görcsösen szorította a fémrudat, s olyan rémülten nézett az apjára, hogy az egy pillanatra megtorpant. De csak egy pillanatra, mert máris megtette a következő lépést. Amint közeledett feléje, a gyerek torkaszakadtából tiltakozni kezdett.

- Nem megyek! Nem megyek! Nem visztek a piócákhoz!

- Mi ütött beléd? Miről beszélsz? – képedt el az apja.

- Valaki beoltotta azzal a hülyeséggel, hogy a Balaton tele van piócákkal – adta meg a mama a rejtély magyarázatát.

- Nevetséges! – mondta erre a papa és kijelentését igazolandó, elnevette magát.

Leült az ágyra, magához akarta húzni a gyereket, hogy oltalmazó ölelésével eloszlassa félelmét, megnyugtassa: itt vagyok én is, nincs mitől tartanod. De a kislány félreértette a mozdulatot, s amint az apja megérintette, mintha csak egy pióca tapadt volna meztelen karjára, éktelen visítozásba tört ki. Elengedte az ágytámlát, védekezve hadonászott a kezeivel, belekarmolt az apjába, aki még mindig magához akarta ölelni őt,

csakhogy ekkor a kislány már harapott. Az apa felszisszent kínjában, s anélkül, hogy tudta volna mit cselekszik, felpofozta a lányát.

Egy másodperc törtrészig mélységes csend lett.

Aztán a kislány hangosan felsírt, arca fájdalmasan elkámpicsorodott, szemeiből eleredtek a könnyek. Váratlanul hasra fordult, fejét az ágy párnájába fúrta, válla, háta remegett a zokogástól.

Ekkor már a mama is odalépett az ágyhoz, leült a lánya mellé, föléje hajolt, hogy gyámolítsa, s közben a válla fölött hátratekintve förmedt a férjére.

- Hogy lehetsz ilyen vadállat?

Az apa nem felelt. Tudta jól, hogy tettére nincs mentsége, akkor sem, ha sajog még a fogak helye. Kisvártatva mégis megszólalt.

- Ennek így semmi értelme nincs – mondta a fejét ingatva. – Nem kínozzhatjuk tovább a gyereket. Ha fél, hát fél, erőszakkal nem vihetjük le a tóhoz. Azt hiszem a legjobban tesszük, ha hazamegyünk.

A mama felkapta a fejét, dühös pillantást vetett a férjére. Aztán a lánya felé fordult, akit még mindig erősen rázott a zokogás. Ráborult a gyerekre és ő is sírni kezdett. Néhány perc múlva felállt, megtörölte könnyeit, s egy néma bólintással jelezte, hogy megadja magát.

Útban hazafelé mindhárman hallgattak az autóban.

A kislány a hátsó ablakon keresztül nézte az elsuhanó fákat, a fák törzséről leváló és a távolban élettelenül elmaradó piócákat.

A mama lehunyta szemét és képzeletében visszatért a Balaton mellé.

A papa az utat figyelte, s közben azon járt az esze, ha szerencsájük van, még mindig elmehetnek Párizsba.